

Kağıttan Kayıklar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Eylül 2018

Sözcüklerin kıvılcımına şahidim
Reddi güç kabulü güç her biri
Söylemler yüklü edimlerde
Kalbura dönen yüreğin soluk her ilmiği
Başa dönüp restleştiğimiz
Son bilip vedalaştığımız...

Kurak bir dilekte saklı her gizem
Gizeme delalet aslında sessizlik
Kelimelere sığınıp
Doğüstü rahmetinde sevginin...
Fıtratın makbulü
Aşkın hâkimiyeti:
Her duygu pekişen iç sesin feryadı ile
Tohumlar diker en derine
Sulanmış her kare
Hasretin bilfiil tükettiği
Ne çok badire
Şiirin yüreğinde kayıtsız bir rüzgâr
Dengine vuran insanlar
Yakarken kuruyu
Yaşa yüklü yası da yok sayıp.

Kenetlenmişliği varlığın derken sözcüklerin hulasası ve reşit acılar doğuran evren oysaki doğmamış
bebeklerin sahibi olduğu acılar.

Bir çocuğun ırmaklarında kâğıttan kayıklar yüzdürüyorum: daha dün gibi.

Yaşlanan sokaklarla beraber yaşayan insanlar da değişti. Çoğu terk etti hem sokağı hem cihanı ama her
nedense ısınmadığım bu değişim mütemadiyen tetiklemekte hüznümü.

Yer aynı.

İnsanlar nasıl aynı kalmadı, deme hakkımı mademki evren elimden aldı yine de her yağmur yağdığında
su birikintilerine bakıyorum usulca ve kayıklarımı sunmak istiyorum bu geçici ırmağa.

İsmarladığım hiçbir gelmedi de adresime sadece yoldan geçenler sadece yoldan çıkmışlar sadece başım dik, onlardan farklı olduğumun bilinciyle dört elimle yakalarına yapıştığım muteber insanlar... belki canlı belki ölü. Aman ha, laf gelmesin bana, demekten usandım ve döküyorum sırlarımı bir bir beyaz boşluğa sanırım içimdeki boşluğa ekliyorum sonra devrik bir cümle beni kışkırtmasıyla süzülüyorum esefle yanan yüreğimi ne zaman susturacağımı da bilemeden.

Kelimeler ufacık boylarına bakmadan aslında ben aynada savsakladığım görüntümle sonramı unutup dünümdeki çocuğa hasretle dokunma isteğimi de geri çevirmeden Tanrı.

Bakiyesi bile tutmuyor günün bir diğer günle. Haraç mezat satıyorum zamanı hani nerede ise üstüne para vereceğim.

Kaygılarımı büyüttüğüm yetmezmiş gibi gözümde büyüttüğüm ne çok insan aslında küçülen egomla sabit bir rotada, efkâra yaptığım yatırım ile eciş bücüş şiirler yazdığım.

Kalemin mektebi olmaz mı?

Aşkın da rahmeti?

İşte bükülen bir demirden kalan kırıntılar belki de pası yüreğimin ve ben zımparaladıkça hala pas tutan yeri ovuyorum sonunda pasın yerini kan bürüyor.

Kan çanağı da değil gözlerim ama çokça seğiriyor. Sanırım beni ananlar var bir o kadar lanet okuyan.

Şaşkınlık hiç olmadığım kadar. Bazen bir yabancıнын suratında gördüğüm kine şaşkınlık bazense birbiri ardından konuşan insanları göstermelik sevgisine.

Çatık kaşlarım uyan ne var ki? Atıl bir yürek hepi topu aslında sıksam suyu çıkacak. Aslında aksırsam birileri çabucak öl, diyecek. Bu yüzden sessiz hapsiriyorum ve onlar yerine dillendiriyorum ölümü.

Dinlendiğim sadece şu masum beyaz sayfanın sefasını sürdürdüğüm zaman aralığı aslında aman vermeden yaşadığım kadar da zaman kaybı olduğunu bildiğim her üzüntü vesilesi.

Notalar kadar vurucuyum.

Nokta kadar küçük.

Ünlem kadar şaşkın.

Neyin imlecidir, bilmediğim o satır sonunda ve diğer cümleye geçiş yaptığım detone bir kimlik adeta kalemin müzikle olan uyumunda ben bulutlara konarken, kimliğimi de yasımı da yok saydığım oysaki mutsuzluk bana verim aldırın bu anlamda duacıyım insanlara hani neredeyse boyunlarına sarılacağım... o kadar da değil hani, diyenlerin bile boyunlarına sarılabirim tıpkı iklimlerin normal seyir izlediği çocukluk yıllarında sevginin provasını yapıp avazım çıkana kadar bağırdığım öğretmen kürsüsü.

Ufacık boyumla önce sandalyeye zıplayıp ardından kürsüye çıktığım dün gibi hatırımda ve değişmez repliğim: "İnsanları seviyorum."

Bir o kadar da sevildiğime kani olduğum yıllar ya da hissetmediğim kötü niyetler ne de olsa direkt yüzüme püskürtürlerdi sıkıntı ve nefretlerini.

Zamansız büyümeyen bir çocuktum ve yaşıma göre de fazla saf.

Bu anlamda herkesi her ne kadar gözümde büyütsem de çok düşmezdi sitem payıma ve algıladığım sevginin haricinde uzak durduğum sayısız insan.

Hani mehter marşı nerede?

Hani nerede andımız?

Hani nerede eski zaman?

Sağlıklı bir süreç gibi gözükmesine de mazinin varlığı belki de yüreğimi ve umutlarımı hala diri tutan; hala aynı mutluluğu yakalama şansına sahip olduğum düşüncesi ile içimdeki çocuk ruha hala paye verdiğim ve ne yazık ki; daha çok örselendiğim.

Sevgiden çıkıp da yola... aslında varamayacağımız tek nokta dahi yok... demek belki de uzak bir hayal gerçeğe aslında ben uzağım günün gerçeklerine aslında gerçeklerin acıtan tarafından kaçıp hala hayallerden medet umduğum ikilemi ile beşik gibi sallandığım ve hala o büyük deprem bizleri öldürmeden biz nasıl oldu da ölü toprağı attık birbirimizin üzerine, deme gafı ile belki de içimdeki sıkıntıyı azaltıyorum.

Bir denklemle iştigalim epeydir ve yazarak yeni bilinmeyenler teşrif ediyor akabinde çözümlediğimi düşünüp yeni baştan düşünüyorum derken hayatımın gafına denk düştüğüm yanılığısı.

Ne yani bazı şeyler yolunda gitmiyorsa ben nereden bulacağım da o sihirli değneği ve dokunacağım tek tek insanlara?

Belki de en başta kendime dokunmalıyım.

Aslında en çok bana dokunmuşken yaşanan bunca acı ve sıkıntı üstelik bireysel bir anlam da değil bunca sıkıntının kaynağı ve merkezi: genelde her birimizin yaşadığı gelir geçer sıkıntı mahiyetinde sayısız olumsuzluk yine de yüksek frekansta şen kahkahalar duymak mümkün lakin bir insanın acısının nasıl oluyor da bir diğerine neşe yüklediğini çözümlemiş değilim üstelik bunu toplumun geneline yüklüyorum.

Ansızın yakalandığımız bir sağanak ve rahmetin coşkusuna karışan gözyaşlarımız: alın size bir diğerine neşeye vesile olacak bu ulvi farkındalık ve ne yazık ki; taşkınlık anlamında sayısız gözleme sahibiz hayatın her safhasında.

Sevmekten geçmeli yolumuz, derken... iki cinsin tutkulu aşkı buna bir çözüm getiriyor mu peki? İki kişinin derin sevgisinden nemalanmayan sayısız insan ve işte aklımı kurcalayan bir detay: bunu pekiştirecek bir kapasitede değil miyiz? Sevmekle başlayan bir yolculuk ve her dem yürekte derin yarıklar açan aslında sevginin uzamında genele dönük yüzü ile insanın bilakis tüm evreni kucaklama isteği olması gerekmez mi?

Bazen ve bazı yerlerde aşırıya düşüyoruz ama gelin görün ki sevginin limit aşımı zaten yaşama enerjimiz.

Bir yükümden çıkıp da yola hükmettiğimiz.

Dünkü kaygılarımı öldürmüş olsam bile peyda olan yeni sanrılar ve korkularım var bizatihi yürekle yaşadığım aslında vakıf olamadığım çözümler ve çözüm aşamasında içimdeki sıkılgan kız çocuğu başını kös kös öne eğip kaçışıyor liman benzeri neresi ise ona gel diyen ve sonunda bulup buluşturacağım sayısız duygu.

Rahmetin ve maneviyatın bütünleyen coşkusu ile idame ettirdiğim doğru hayatımı sanırım beşeri ihtiraslarım fazla onay almadı tarafımca belki de yalnızlığın kilit noktası bunca beşeri duyguyu ve isteği dillendirmeden ulvi bir coşkuya kanat açıp fazlalıklarımın kurtulmak adına hayata başka pencereden bakıyor olmam.

İzahı var ya da yok.

Mutluluğun tarifini de dillendirme ihtimalim çokça makbul değil tarafımca yine de söylemeden geçemeyeceğim.

Sevgiye biat ve bunca nefrete inat.

Saflığın kıyısından dönüp engin bir iyi niyetle tümlenen varlığım ve sonunda hassasiyetin ivme kazandığı

ve kendime daha da yüklendiğim gerçeği sanırım hayat boyu kimseyi memnun edememiş olmam bunda fazlasıyla etkili.

Bazen yanlış anlaşılmalara yol açtığım gerçeği sonuç itibariyle kimseye benzemek gibi bir iddiam asla olmadı ve olmayacak da bu anlamda fıtratıma iyi gelen ne ise heybemde fazlasıyla mevcut ve ilk sırada hala yarınlardan beklentim olması belki beyhude bir uğraş ve çarptırdığım bir ihtimal yine de güneşin sığağından nemalanmak benim de hakkım her ne kadar sıcakla ve ışıkla aram pek iyi olmasa da.

Bir aktarım gibi gözükene ya da bir alıntı belki de aldatı.

Gün gözü görmemiş bir kelam mıyım ne?

Ya da pasif direnişe geçen bir insanoğlu?

Belki de teyakkuzunda iken bunca duygunun ben bir yanılısamayım ama illaki o küçük çocuğun şen sesine vakıfım ve talibim hali hazırda.

Gerçi sevecek neden mi yok, demem bile bir abartı olabilir ama en çok da kırılmama vesile olanlar.

Neşemi abartı bulan sanırım en çok güldüğüm yine kardeşimin esprilerine tanıklık etmem akabinde ansızın yüzüm asılabilmekte de.

Sulu gözlü olmak ya da değişime uğrayan bir ruh hali... bunda sorun olduğunu düşünmüyorum ne de olsa mizacımızda saklı olağan değişimler.

Güllerin bir günde solduğu.

Umudun her an gidip geri döndüğü.

Sevginin her zerresinde kendimizi bulduğumuz.

Belki de bulduklarım yetmiyor bana ne de olsa çocuk kalbimle yaşıyor ve duyumsuyorum hayatı.

Sevgilerimle.